

brede og differentierede adgangsveje, og for at undgå blindgyder og ressourcspild er der tilstræbt nogenlunde ensartede adgangsveje for de unge, som søger pædagogiske og sociale uddannelser. Det er tillige praktisk at have fælles kriterier ved vurderingen på uddannelsesstederne under den koordinerede tilmelding.

Det hidtil gældende pointsystem har til en vis grad favoriseret studenter og HFere. Med de nye bestemmelser er der netop skabt en ligestilling mellem studenter og HFere og unge med praktiske uddannelser eller med arbejdserfaring kombineret med 2 HF-fag, hvoraf det ene skal være dansk.

Herudover vil der fortsat være sikret optagelsesmulighed for ansøgere, som ikke opfylder disse krav. Kvotaen for denne gruppe fastsættes efter det forrige års ansøgerfordeling. I 1979 havde ca. 35 pct. studentereksamen eller HF-eksamen, og ca. 10 pct. havde en erhvervsuddannelse. Tallet på ansøgere med 2 års erhvervs erfaring og 2 HF-fag kan ikke opgøres. Men det kan dog umiddelbart antages, at andelen af pladser for ansøgere med andre forudsætninger, herunder altså f. eks. højskoleophold og praktisk pædagogisk erfaring, i 1980 vil udgøre omkring 40 pct. I øvrigt indgår almen erhvervs erfaring, pædagogisk erfaring og højskoleophold som pointgivende aktiviteter ved adgangsreguleringen, og der er yderligere mulighed for gennem justeringspoints at tage særlige hensyn til kvinder, som har brugt nogle år til at passe egne børn, og til personer, der uden uddannelse har vikarieret i daginstitutionerne.

Jeg har absolut ingen planer om yderligere at nedsætte optagelsesalderen, der i 1969 blev sat ned fra 20 til 18 år. Et enigt folketing fastslog dengang, at kravene til de mennesker, til hvem forældrene betror deres børn en stor del af dagens timer, må være både modenhed, livserfaring og en solid faglig baggrund. I øvrigt viser tallene, at mere end halvdelen af ansøgerne er over 22 år, og at sågar 88 pct. er over 20 år, så det er ikke dér, de ganske unge står i kø for at uddanne sig.

For at aflive endnu en myte om organisationsvælde skal jeg oplyse, at BUPLs synspunkter, som deles af et flertal i uddannelsesrådet, ved denne lejlighed ikke er blevet fulgt.

Afslutningsvis vil jeg gerne komme med en beklagelse. Hidtil har det kun været et

enkelt parti i denne sal, som har befundet sig på et niveau, hvor det har været nødvendigt at komme med nedsættende bemærkninger om embedsmænd. Det er med beklagelse, at jeg ser, spørgeren har taget denne praksis op. Hr. Bertel Haarder skal til enhver tid være velkommen til at kalde mig følgagtig, hvis han føler trang til det – jeg kan forsvare mig fra denne talerstol – men jeg må på det alvorligste tage afstand fra, at udtrykket anvendes om embedsmænd, der ikke har mulighed for at tage til genmæle.

Bertel Haarder (V):

Vil ministeren benægte, at den stramning af reglerne, som hun har givet sit samtykke til, er blevet til på foranledning af en blå rapport, førskolebetænkningen, som er udarbejdet af lutter embedsmænd? Og synes ministeren, det er urimeligt, at politikere, når de skal finde ud af, hvem det er, der har fundet på de forkerte ting, der foregår f. eks. i uddannelsessektoren, så angriber præcis de mennesker, som har fundet på det, og som vel står ved det, de har skrevet? Jeg vil gerne spørge, hvad der er galt i det. Det er jo nogle embedsmænd, der er forfattere til denne blå rapport.

Så har jeg et andet spørgsmål. Ministeren henviser til, at det er stigende faglige krav, som er årsag til det her. Ja, det kan man jo altid komme og sige. Kunne det ikke tænkes, at 3 års virkelig erfaring fra arbejde i en børnehave kunne være lige så kvalificerende som et par år ekstra på en uddannelsesinstitution, hvor man måske overhovedet ikke har beskæftiget sig med noget om helst, der har med børn at gøre?

Når ministeren oplyser, at disse adgangs-betingelser er et skridt på vejen til ensartede adgangs krav på alle pædagogiske uddannelser, er det for det første en erkendelse af, at der her er tale om en strømning – det kan jeg også garantere for at der er – men for det andet er det et spørgsmål – og det vil jeg gerne have besvaret: hvornår har folketinget nogen sinde udtalt, at man synes, det var en god idé med denne harmoniseringsdille inden for den pædagogiske sektor, dette, at man absolut skulle have ensartede adgangs krav? Ministeren henviste i sit svar til noget, folketinget har sagt ja til, nemlig nedsættelsen af aldersgrænsen. Men hvornår har fol-